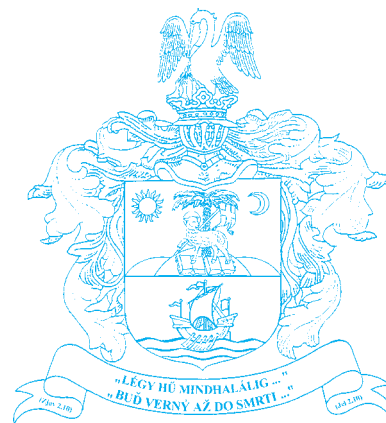

KÁLVINISTA SZEMLE

A SZLOVÁKIAI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ
HIVATALOS LAPJA

XC. évfolyam

9. szám

2019. szeptember

Ára 35 cent

MENJETEK ÉS TANULJÁTOK MEG!

A nyár végéhez közeledve gyakran felhangzik a sóhaj: „Ez a nyár is elszaladt!” Nem olyan régen terveztük a nyári heteket, programokat, mit, hogyan, mikor tegyünk majd, hogyan töltsük az időt a gyerekekkel. És már vége is van, készülődünk a tanévkezdésre, újra tervezni kell, most már az iskolás gyermekek szeptemberi indulását és tevékenységeit.

Fel kell készülni a következő iskolaévre, előre kell vetíteni magunkban, mire is kell számítani, milyen feladatok, megoldásra váró gondok várnak ránk és a gyermekekre.

Eszünkbe jut a saját gyermekkorunk, mi hogyan kezdtük vagy folytattuk a tanulmányainkat: néha tele ambíciókkal elképzeltük a haladást; néha félve, hogyan birkózunk meg az egyre nagyobb kihívásokkal. Ezért próbáljuk

a gyermekeinket is biztatni – talán tanulva saját hibáinkból, tapasztalatainkból is –, hogy milyen fontos a tanulás, hiszen ez alapozza meg a későbbiekben a felnőtt életutat, a tanulmányi eredmények sokban befolyásolják a pályaválasztást és a későbbi elhelyezkedést az életben.

A tanulásról általában úgy gondoljuk, hogy a gyermekeket érinti, hogy nekik kell tanulni, iskolába járni, és felkészülni az életre. A kezdetekben, a kisiskolásoknál és iskolakezdőknél még észrevehető a hév, a pozitív hozzáállás, a tanulni vágyás, az éhség az után, hogy újat tudjon meg a gyermek. Később már észlelhető a fásultság, az érdektelenség, mintha kivessze a tudásvágy, eltűnne a szomj valami újnak a megismerése iránt. Így általánosságban kialakul a tanulóval kapcsolatban egy negatív kép, mintha az ismeretszerzés az embert nem építené, hanem inkább fárasztaná.

A tanulás viszont nem csak az iskolába járó gyermekek és fiatalok kötelező, abszolválandó feladata. Az egy egész életen keresztül tartó szellemi-lelki fejlődés, növekedés, haladás. A tanulás azért fontos, hogy többet tudjunk, hogy jobb rálátásunk

legyen a dolgokra körülöttünk, hogy tájékozottabbak legyünk, és hogy jobban megértsük a változásokat.

Az élet eseményei hatására sokszor érezzük úgy, hogy nem tudjuk hogyan tovább: döntéseket kell hozni, választani kell, válaszokat kell keresni. Tanácstalannak érezzük magunkat, nem

látunk kiutat, perspektívát. Ilyenkor is tapasztaljuk, hogy bizony az egész életünk egy tanulás, az élet maga az iskola – és ez nem csak egy megszo-kott frázis. A tanulás bizony az életünk mindennapi velejárója akkor is, amikor már kinőttük az iskolapadot.

Nem véletlen tehát, hogy a Zsoltárok könyvében nem gyermek, hanem a felnőtt hívő kéri Istent arra, hogy tanítsa őt. És igaz az a szókratészi idézet is, hogy „tudom, hogy

semmit sem tudok” – mert minél többet tud az ember, annál inkább szembesül a maga korlátaival.

Így, iskolaév elején, amikor érezzük az ismeretszerzés fontosságát, hangsúlyozzuk a tanulást, a fejlődést, és igyekszünk ösztönözni a gyermekeket, lássuk meg azt is, hogy még mennyi mindent meg kell nekünk is tanulni. Járni tanulni azon az úton, amit az Úr ad élénk, ahol az Ő nyomdokaiban szeretnénk haladni. Tanulni megélni a hitet: hogy Hozzá tartozunk, hogy Benne bízunk, hogy Hozzá imádkozunk, hogy Őt dicsérjük, hogy Vele élünk – megélni a Vele való közösséget a mindennapi életben. Talán éppen akkor, amikor a legnehezebb, amikor jönnek a próbák, amikor minden összedől, amikor fáj, amikor reményt vesztett helyzetbe kerülünk – akkor megélni és kifejezni azt: „sem halál, sem élet...”, „életemben is, meg halálomban is nem a magamé vagyok...” – ezt kell tanulnunk, megtanulnunk, átismételnünk, újra felidézünk, míg élünk! Meg kell tanulnunk és tanítanunk is mindazt, amit az Úr Jézus parancsolt! (Mt 28,20) De milyen jó, hogy ebben nem vagyunk egyedül: Ő ígéri, hogy velünk lesz „minden napon a világ végezetéig”.

Aaron Burden

Folytatás a 1. oldalról

Nem szégyen tanácsért fordulni a tanácsstalanságban, nem szégyen segítséget kérni a tájékozódásban, nem szégyen tanulni akkor is, amikor már őszül a haj. A bölcs ember azért bölcs, mert mindig kész újat tanulni, és nem tartja magát bölcsnek, nem gondolja magáról, hogy már mindent megtanult, mindent tud.

Legyen bennünk készség a tanulásra, az új befogadására, a nézetünk megvilágítására. Legyen bennünk nyitottság, hogy az Úr mindig kész megmutatni, megértetni velünk valami újat, va-

lamit, amit addig nem értettünk, valamit, amiről nem is gondoltuk, hogy fontos, hogy szükségünk van rá. Mindebben segítsen meg bennünket a legnagyobb Bölcs, a legnagyobb Bölcsesség, a világmindenség Mindenható Ura, aki megalkotott és bölcsen igazgat mindeneket. Hozzá forduljunk kérdéseinkkel, kéréseinkkel, hogy Ő tanítson minket „bölcs szívhez jutni”.

Csonthó Aranka

Könyörgés iskolába induló gyermekért

„Hajtsd füledet, és hallgasd a bölcsenek beszédeit; és a te elmédet figyelmeztess az én tudományomra.” (Péld 22,17)

Eddig egészen a szívemhez közel őrizhettem, Atyám; most, amikor tovább megy a gyermekem, amikor távolodni kezd tőlem, szorongó és mégis bizakodó lélekkel könyörgök Hozzád, vezessd őt ezen az úton is. Rendelj néki olyan tanítókat, akik szeretik őt, és lélek szerint, szülők felelősségével vezetik tovább, akik bölcsességet és szeretetet adnak neki. Küldj melléje olyan társakat, akik mellett a barátság tájait megismerheti, akikkel felfelé halad mindig magasabbra, akiket segít, és akik őt segítik! Hívd elő Atyám azokat az alvó erőket, melyeket megszületése előtt beléje oltottál, bontsd ki a lelkét, nöttessd meg lelke szárnyait, eszméljen rá emberi elhivatására és méltóságára! Közd vele Atyám egyszer, amikor majd jónak látod, mire és hová rendeled őt! Ne engedd elbizakodni, ha eredmények sarjadnak ki a munkája nyomán, és Te üzd el mellőle a csüggedést, ha nehéz munkát adsz neki, és nem találja egyszerre a munkája gyümölcsét! Neveld őt, Atyám, hogy Jézus Krisztust ismerje meg, szeresse és hallgassa! Add Szent Lelked, hogy megértse az Evangélium bölcsességét, kinyissa szívét annak erői előtt, naponta állítsd Magad elé, tanítsd meg az imádság nyelvére, a bűnbánat bölcsességére és a Benned való élet tudományára! Tudja számon venni, amit kapott, és feledni, amit ő adott, találja meg a Te országodat, tudja elolvasni kijelentésed az égen, a földön és élete eseményeiben, és tudjon egykor számot adni minden talentumról, amit reá bízta, a Krisztusért. Ámen.

Muraközy Gyula

Krzysztof Kowalik

Reményik Sándor: Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.

De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten igéjét magyarul?!
S gyermekeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt gyermek-homlokomb.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászkodnia.
Csak nektek ajánlgatják templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erők tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A TEMPLOMÉPÍTŐ ŐSÖK EMLÉKEZETE

A lakszakállasi templom története

A Lakszakállasi Református Egyházközség a pozsonyi egyházmegye része. A helyi lelkipásztor, Varga László elmondta, hogy a mai Lakszakállás az egykori Lak és Turiszakállós falvak egybeolvadásából jött létre. A településre vonatkozó, legrégebbi írásos emlék 1228-ból származik, melyben Zakalus elnevezés található. Egy 1268-ból származó irat már biztosan ezt, a korábban Szent Mihálynak szentelt, a mostaninál jóval kisebb templomot említi. A templomépítő ősökre is felhívta figyelmünket, hiszen e hajlékban benne van az ember, aki Isten iránti tiszteletét fejezte

ki keze munkájával. Az új, háromszögben végződő szentély építései az eredeti apszislezárodás megsemmisült. A késő gótika jegyeit viselő csillagboltozathoz hasonló a közép-szlovákiai, 15-16. században keletkezett templomokban található. Az épület különlegességei a boltozat bordáit alátámasztó, bogyó alakú gyámkövek, melyek közül az egyik egy férfiarcot, egy másik pedig női fejre jellemző főkötszerű díszítést tartalmaz. 1652-ben épült – valószínűleg a templom mellé – egy új harangláb, rézkakassal a tetején. A 18. század végén készült a templom padlózata, a padosorok, a karzat és az épületet körülvevő téglakerítés.

A 19. század első felében az akkori lelkész, Tóth Dániel a templom falán feliratokat látott és jegyzett le, melyek 1284, 1411, 1450-es évekre utaltak.

A templom 1936-ban nyerte el jelenlegi formáját. A nyugati homlokzat elé kétemeletes, karcosú, bádogburkolattal

ellátott, gúla alakú tornyot építettek. A régi zsindeletet korszerű fedőanyagra cserélték. A déli falon lévő belépőhelyiséget eltávolították. Öt ablakot pedig a megmaradt késő gótikus ablak mintájára készíttettek el. A 20. század második felében három alkalommal került sor különböző felújításra, a legutolsó 2011-ben kezdődött, és jelenleg is tart.

Ez a település a középkorban szakrális központként működött. „Egyháztörténetből tudjuk, hogy István király rendelete szerint 10 falunak kellett egy közös templomot építenie” – magyarázta a lelkipásztor –, majd így folytatta: „Ismeretes, hogy a középkorban a régi Komárom vármegye csallóközi részén három parókia volt. Az egyik Bálványszakállás, a mai Megyerics mellett; a másik az Árpád-kori Kis-Tanya, a mai Tanya határában, de ma már ezek egyike sem létezik. A harmadik pedig ez a lakszakállasi templom, ahová Apácaszakállásról, Ekecsről, Szilasról, Alsó- és Felsőlakról, Vár- és Nemesbogyáról, Alsó- és Felsőgellérről, Turiszakállásról jártak az emberek istentiszteletre.”

A lakszakállasi gyülekezet története kapcsán feltételezhető, hogy már a 16–17.

század fordulóján egy viszonylag erős református közösség élt itt. Megbízható adatok szerint, 1614-ben Szenczi Molnár Albert is hirdette itt az igét; 1625-ben már iskola is volt; 1646-ban pedig artikuláris helyként működött, miszerint királyi engedéllyel jártak ide istentiszteletre a környező települések református hívei.

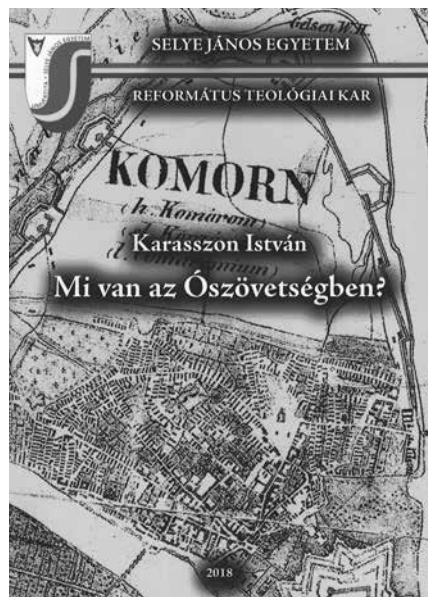
Az eltelt századok alatt a község és a gyülekezet nagy változásokon ment keresztül. Az egykor szinte 100%-os református közösségből mára 29% a reformátusok és 65% a katolikusok aránya. Jelenleg a két település – Lakszakállás és Szilas – alkotta egyházközségben 350 református él, ebből 100 fő fizeti az egyházfenntartói járulékot, és 20 az aktív tag. „Szép múltunk van, de a jelenünk sajnos mást mutat” – mondta a lelkipásztor. Bár vannak kis előrelépések is: pl. 2003-tól rendszeresített óvodai hitoktatás, melyet Varga László indított el lelkipásztori szolgálata kezdetén. Ott járunkkor megtudtuk, hogy jövőre öt fiatal fog vallást tenni a hitéről. Minden ilyen picit előrelépést örömmel kell fogadni, és az Úr Isten kegyelmében bizakodni, hogy megőrzi gyülekezeteinket.

Fritz Beke Éva

KARASSZON ISTVÁN: MI VAN AZ ÓSZÖVETSÉGBEN?

Bibliaismereti vezérfonal

A kiadvány egyfajta útmutatás, segédeszköz, mely a Szentírás rendszeres forgatásával együtt elősegíti az ószövetségi iratok

és a köztük lévő összefüggések jobb megértését. A szerző a magyarázó jegyzetekkel ellátott Biblia használatát javasolja.

„A Bibliát olvasni kell!” – olvassuk az előszóban. Az lenne a természetes, hogy a gyermekként megszerzett ismeretekre – a konfirmációra való előkészítés, később pedig középiskolai hitoktatás során – felnőttként is folyamatosan építkezze az ember. Ez a kiadvány nemcsak a Szentírással most ismerkedőknek készült, hanem a már meglévő ismeretek elmélyítését is elősegíti. A szerző az ószövetségi könyveket négy fő csoportba – Hexateuchos, Korai próféták, Későbbi próféták, Szent Íratok – foglalta össze. Az egyes fejezeteket külön-külön, négy fő pont alapján tárgyalja. Az adott csoporton belüli iratok rövid bemutatása és sorrendje az első pont. A második pontban az iratok lényegének összefoglalása következik, hangsúlyozva azok fontos mozzanatait. (Pl. a Hexateuchos csoport első könyve az 1Móz az őstörté-

nettel kezdődik. Isten világteremtő tette a két teremtéstörténet közös nevezője. Az első teremtéstörténet a világ létrehozását, a második pedig az emberi kultúra kialakulását tartalmazza.) A harmadik pont az ún. keresztreferenciák bemutatása, mely a már elsajátított anyag kiértékeléséhez, belső összefüggések felfedezéséhez járul hozzá. (Pl. a teremtéstörténetre a Zsolt 8; 24, 1–2; 104; 89, 10–11; Ézs 51, 9–10; Jób 26, 7–13 helyeken is találunk utalást.) A negyedik pontban memorizálásra ajánlott „Aranymondások” találhatóak, melyek szintén az olvasó ismereteit gazdagítják. A szerző javasolja az egyes fejezetek olvasása után az imént felvázolt pontokban található szövegrészek egymás mellé helyezését, áttekintését, miáltal az olvasó betekintést nyer a már tanulmányozott szakasz mélységeibe.

A könyvet 2018-ban a Selye János Egyetem adta ki Komáromban.

FBÉ

| DIAKÓNIA

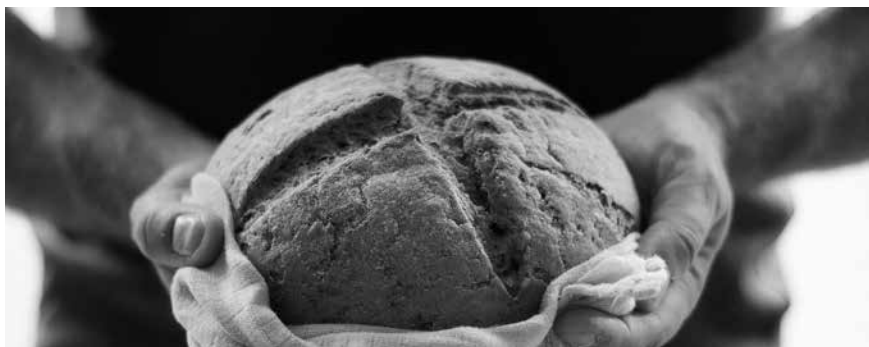
ÉN VAGYOK AZ ÉLET KENYERE

Jézus azt mondja magáról, hogy én vagyok az élet kenyere. Az evangéliumban ez a kép elsősorban az úrvacsorára vonatkozik. De érdemes elgondolkodni, hogy mit is jelent számunkra ez a jelkép.

A kenyér az az alapélelmiszer, amely a történelem folyamán és ma is a legalapvetőbb betevő falatot jelentette és jelenti, amelyet még a raboktól sem tagadtak meg. Ha kenyere és vize van valakinek, akkor már nem hal éhen. Jézus, mint az élet kenyere létünknek olyannyira része kéne, hogy legyen, amely minden szükségletet megelőz. Legalábbis lelki téren.

Másrészt kenyeret mindennap eszünk. Ez a hitéletünk rendszerességére utalhat. Tehát itt felkiáltójelként jelenik meg a gondolat, hogy a hitünk erősítése és a lelki egészségünk megőrzése érdekében fontos, hogy napi kapcsolatban legyünk a Mesterrel.

Szolgálatomban sokszor találkozom azzal a jelenséggel, hogy sokan távkapcsolatban élnek Jézussal. Ez akkor alakul ki, amikor a magát keresztyénnek valló ember nincs napi kapcsolatban a Megváltóval, de

Kate Remmer

tudja, hogy ha nagy a baj, akkor hozzá kiálthat. Ezt általában meg is teszi vasárnaponként az istentiszteleten. A vasárnapi magatartása ünnepies, áhítatos és alázatos, a hétköznapi azonban gyakran ennek az ellentéte. Mintha hétköznap az Isten úgyszem látná, amit teszek. Véleményem szerint, minden távkapcsolatnak legalább két oszlopra van szüksége ahhoz, hogy fenn tudjon maradni. Az őszinteség és a várakozás, vágyakozás az a két oszlop, amely képes fenntartani a bizalmat. Gyakran még ez a kettő alapvető dolog is hiányzik.

Az Úr nemcsak távkapcsolatban akar

lenni velünk, hanem ellenkezőleg: az életünk kenyérévé, táplálékává akar válni. De ha már csak vasárnap van időnk az Úrra, akkor legalább az őszinteség és a nyugalom napjára való vágyakozás jellemezzen bennünket.

Utoljára hagytam a megtört kenyér képet, amely Jézus megtörtetett testének jegyé. Ez a kenyér jelenti a szabadulást a bűn fogságából. Ez az a fentebb említett kenyér, amelyet Isten nem tagad meg egyetlen fogyótól sem. Ezzel akarja táplálni a hitűket és életünket.

Haris Szilárd

GALAMBOS ZOLTÁN (3)

125 évvel ezelőtt született Galambos Zoltán, a nagy tudású teológiai tanár, lelkipásztor, a két világháború közti ébredési mozgalom egyik vezéralakja, akire szorgalma, Isten iránti elkötelezett szolgálata miatt napjainkban is példaként tekinthetünk. Az előző két számban Galambos életéről, gyülekezeti és ifjúsági mozgalmak terén végzett tevékenységéről olvashattunk. Jelen alkalommal Galambos tudományos munkásságát mutatjuk be.

Galambos Zoltán 1926 és 1932 között egyházmegyei és gyülekezeti könyvtárosként is dolgozott. Az állomány gyarapításán kívül a könyvek karbantartását is feladatának tekintette, ezen kívül a lehetőségeihez képest restaurálta a régi bőrkötéses könyveket. Ebből az időszakból származik az 1932-ben összeállított: A Komáromi Református Keresztény Egyházmegyei Könyvtárának katalógusa. Könyvtárosi munkája mellett az egyházmegyei levéltár gondozására is figyelmet fordított.

A losonci teológián dogmatikát és vallásfilozófiát tanított, ám itt csak 1929-ig maradt, mivel teológiai kérdésekben nem tudtak megegyezni. Ezek után a komáromi gyülekezetnek szentelte minden idejét, ahol 1925-ben Kis Tükör címmel gyülekezeti lapot indított, amely egészen 1944-ig havi rendszerességgel jelent meg.

Teológiai munkássága igen sokrétű. Számos teológiai írása közül az első Hollandiában, a Hongaarsche Heraut-ban és Budapesten, a Kálvinista Szemlében jelent meg. Első terjedelmesebb művét a Hollandiai reformátusok élete címmel 1922-ben publikálta. Ezután kiadott egy holland–magyar nyelvkönyvet és szótárt Holland–magyar rövid szótár címen 1922-ben Budapesten, melynek második és harmadik kiadása már Hollandiában jelent meg. Lefordította Bouwman: Egyházfegyelem című munkáját, amely 1923-ban Budapesten, 1924-ben pedig Beregszászon jelent meg. A Holland–Magyar Bizottságtól felkérést kapott, hogy

fordítsa le William Heyns dogmatikáját, amelyet 1925-ben adtak ki Református dogmatika címen. Ezután fordítani kezdte a Heidelbergi Kátét, ugyanis egybevetette a fontosabb magyar fordításokat az eredeti latin és német szövegekkel, valamint az akkori német és holland fordításokkal, és úgy döntött, hogy egy újat készít. A káté feleleteit rövid magyarázatokkal bővítette, amelybe beledolgozta az ide tartozó bibliai igehelyeket is. A káté fordítását sorozatban közölte le a Szeretet című lap, és részletek jelentek meg belőle a komáromi gyülekezeti lapban, a Kis Tükörben.

Egy érdekes adalék Galambos Zoltán életrajzához. Móricz Zsigmond szlovenszkói útjait folyamatosan követte a Prágai Magyar Hírlap és a Komáromi Lapok. Ennek reflexióit egy cikk erejéig Szénássy Zoltán gyűjtötte össze, és ebben szerepel egy történet, amely Galambos és Móricz első találkozását írja le. Móricz 1932. december elején járt utoljára Szlovákiában, és ismét látogatást tett Komárom városában, ahol három napot töltött. Megkért egy fiákerest, hogy vigye ki a temetőbe, mivel meg szeretne volna nézni Jókai Mór szüleinek a sírját. Kier-

ve a temetőbe látta, hogy a nevezetes sír eléggé elhanyagolt. Megkérdezte Viola János fiákerest, hogy hol lakik a református lelkész. „Vigyen oda, majd leszedem róla a keresztvizet!” – mondta neki Móricz, aki maga is lelkészek leszármazottja volt. „Móricz Zsigmond látva a tömördek könyvet, egy-kettőre megbékélt, s a társalgás aztán pertu alapon folytatódott. A Jókai-sírok rendbehozatalában hamar megegyeztek, s a beszédet aztán az irodalom témájával folytatták. Az író meg is kérdezte újdonsült barátjától: »Zoltán, te milyen írónak tartasz engem?« A válasz bizony nem volt valami hízelgő: »Ha nem írnál malacságokat, csak olyant, mint a Légy jó mindhalálig vagy a Hét krajcár, s nem az Úri muri meg a Sárarany, akkor te egy kiváló író lennél!« »Mít csináljak, az élet sajnos ilyen – felelte Móricz – és én realista író vagyok, az életet úgy írom le, amilyen.«»

Az élet ma sem könnyű, de néha-néha álljunk meg, és emlékezzünk ez előttünk járó nemzedék kiemelkedő alakjaira.

ifj. Tömösközi Ferenc

A HUMANISTA REFORMÁTOR ÉS ZSOLTÁRFORDÍTÓ

Az úton járó ember – idegen országok vándora – 1574. augusztus 30-án, 445 évvel ezelőtt született Szencen.

„Megindult szívvel állok Szenczi Molnár Albert emléke előtt: íme, egy szegény

kálvinista diák, kit a tudás vágya idegen földre hajt; ki élete javát idegen országokban éli rettenetes nélkülözésben, sanyarúságban, s halálig egy eszményi célt szolgál hallatlan kitartással, lelkeséggel:

gazdagítani elmaradott nemzetének szegény irodalmát. Nem volt ő nagyszabású teremtő tehetség, s ím, helye mégis ott van a nagy magyarok seregében: egész élete egy nagy harc a nyomorúsággal, s e

harcnak közepette szakadatlan munka a már gyermekifjú korban maga elé tűzött cél szolgálatában. Kevés nagy emberünk élete oly gazdag, felemelő, megható, szépre, jóra, önzetlen áldozatokra serkentő példákban, tanulságokban, mint az övé. Soha, egy pillanatra nem feledkezik meg arról, hogy gyermekifjú korában, lelke önkéntes sugallatát követve, elkötelezte magát a magyar irodalom szolgálatára, s mert hite szerint a művelt Nyugaton a tudomány, a műveltség közvetlen forrásai mellett szolgálhatja legtöbb sikerrel nemzetét.” – Benedek Elek, a híres mesemondó így emlékszik Szenczi Molnár Albertről. A *Lilium Aurum* gondozásában 2001-ben megjelent kiadvány – Szenczi Molnár Albert emlékezete – bemutatja e neves személyiség életét és munkásságát. A kötet összeállítója, Zalabai Zsigmond a következő gondolatokat osztja meg a könyv olvasóival: „Munkám – kell-e mondanom? – tisztelgés egy példaértékű szellemi ember, az európaiságot és magyarságot egyenként a szívében hordó tudós férfiú előtt, a nemzeti kultúrát híven szolgáló Szenczi Molnár Albert előtt, a szellem Templom-építője előtt.”

A Molnár család a Pozsony megyében található Szencen élt. Szenczi Molnár édesapjának két malma és szép gazdasága volt, de a háborús időkben elszegényedett. Szenczi Molnár Albert édesapja gyakran mesélte el a fiának, hogy ő voltaképpen nem is magyar, hanem székely. Még Mátyás király idejében az ő nagyapja – Székely János – jött Magyarországra, majd az ő fia a molnár mesterségéről kapta a nevét.

Mikor fia, Albert megszületett, az apa fejszéje nyelét nyújtotta neki, jelképekül annak, hogy a nyomdokában haladva az ő mesterségét folytassa. Ám a gondviselés másfelé irányította a gyermek életútját.

Tízéves korában kezdett tanulni a szenci, protestáns iskolában. Mikor az édesanyja meghalt – az író tizenegy éves korában – a félárva gyermek nevelését egy Szabó Farkas nevű vándordiák vállalta el. Ő volt az, aki meggyőzte az idősödő apát, hogy fiát bízva rá. Így került az író Győrbe a vándordiákkal, és ez időtől kezdve a vándorlás volt Szenczi Molnár Albert egész élete. Egy évig volt a győri iskola tanulója, majd 1586-ban Göncre érkezett: „November 1. Szülővárosomból Felső-Magyarország felé

vettük az utunkat, mi tizen, tanulni vágyó diákok (...) Szekeresekkel mentünk, akik Kassára, Bátorba és Debrecenbe szállítottak különféle árukat. November 28. Göncre érkeztem, ahol akkoriban az iskolát Peley János vezette. Itt csaknem egy évig és két hónapig éltem.” – írja naplójában Szenczi Molnár Albert. A gönci lelkész, Károli Gáspár épp ebben az időben dolgozott a Biblia fordításán. Göncről továbbindul Debrecenbe, hogy az ottani református kollégiumba gyarapítsa tudását. Mivel szegény volt, hát szolgálódiák lett belőle. Takarította az idősebb, jobb módú diákok ruháját, söpörte a szobát, tüzet rakott, ebéd után mosogatott. Másfél éves debreceni tartózkodás után újra Göncre ment meglátogatni Károli Gáspárt, s megnézni, vajon mennyire halad a Biblia nyomtatása. Innen Károli ajánlólevelével útnak indult Kassára, ahol 5 hónapig nevelő egy polgári család gyermeke mellett.

Négy év után, 1590-ben, két hónap erejéig hazatért Szencre meglátogatni az édesapját és testvéreit, akik abban bíztak, hogy pap lesz belőle, és így a család büszkeségévé válik. De Szenczi nyughatatlan lelke nem engedte, hogy annak rendje és módja szerint elvégezze a hazai iskolákat. Ellenállhatatlan vágy hajtotta tovább vándorútján, ki Nyugat-Európába.

Ratimorsky Piroska

EMLÉKEZÜNK

Ján Janovčík (1932–2019)

Ján Janovčík 1932. december 7-én, egy földműves család első gyermekeként látta meg a napvilágot Szalókon (Slavkovce). Itt járt elemi iskolába, majd Nagymihályban tanult. Prágában érettségizett, és beirtakozott teológiára. Tanulmányait 1955-ben a prágai Komenský Evangélikus Teológiai Fakultáson kitüntetéssel fejezte be. Ezt követően másfél éven át Rimaszombatban, a Zsinati Elnökségen sajtós és missziós titkárként dolgozott. Ez alatt családot alapított. Hitvesével – a magánéletben és a szolgálat terén is hű társal – együtt négy gyermeket neveltek fel. Ján Janovčík 1957 októberéig az akkori eperjesi egyházmegyében, Nagymihályban esperesi segédlelkészként szolgált, majd Česká Budějovicében megkezdte kötelező sorkatonai szolgálatát, melyet egészségügyi okok miatt 13 hónap után be kellett fejeznie. 1959. január 15-től ötven

éven át, nyugdíjba vonulásáig volt a pályáin (Palín) gyülekezet lelkipásztora. Emellett még a nagyszerzetvai (Stretava) és leányegyháza, a magasrévi (Vysoká nad Uhom) gyülekezetekben is ellátta a lelkészi teendőket. Több évtizedes szolgálata alatt a gyülekezetekben előforduló nemzetiségi, társadalmi és vallási ellentétekből adódó nézeteltéréseket az evangélium segítségével küzdötte le. Az erőszakos kollektivizáció, az államnak az egyházra gyakorolt, egyre erősödő nyomása újabb kihívásokat jelentett számára. Itt kell kiemelni Ján Janovčík és sógora, Ján Semjan bátorságát, akik a korabeli tiltások ellenére is elszántan vé-

gezték a gyermek- és ifjúsági munkát, számos, ilyen jellegű találkozót szerveztek meg. Ezek a fiatalok az áldozatkész szolgálatuk hatására gyülekezeteik oszlopos tagjaivá váltak, és többen a lelkészi pályát választották hivatásul.

Ján Janovčík munkássága kapcsán meg kell említeni pedagógiai tevékenységét is. Az 1989-es rendszerváltás után a Kassán létesített katechetikai szemináriumban gyakorlati teológiát oktatott. Később, püspökhelyettes korában, egy éven át Újszövetséget tanított a komáromi Calvin János Teológiai Akadémián. 1996-ban választották meg szlovák ajkú püspökhelyettesé, s ekkor a Zsinat és a

Zsinati Tanács aktív tagja volt. A Zsinati Elnökséget számos bel- és külföldi fórumon képviselte. A Kalvinske hlasy és a Remidia című folyóiratokban megjelenő írásain kívül két könyvet is kiadott: A „Čo mám, to ti dám“ (Amim van, azt neked adom) prédikációgyűjteményt, és az „Útržky zo života palínskeho farára“ (Szemlények egy pályini lelkipásztor életéből). Írói munkásságát nyugdíjas éveiben is folytatta. Kommentárt írt az Újszövet-

ség összes könyvéhez, és nyomtatásra kész a János evangéliuma alapján írt prédikációgyűjteménye is. Pályini szolgálata idején a templomot többször is felújították, de nagyobb rekonstrukciót 1996-ban, a templom fennállásának századik évfordulója kapcsán végeztek. A régi parókiát szakaszonként korszerűsítették, a szolgálati évei végéhez közeledve pedig elszánta magát az új, jelenlegi parókia és gyülekezeti ház felépítésére.

Ján Janovčík nehézségekkel telt korszakban nőtt fel és szolgált, de erőt mindig Istennél keresett és talált. Élete egy hívő ember tanúságtétele volt, és legfőbb jellemvonása az Istenhez és igéjéhez való hűség, szóban és cselekedetekben egyaránt. Ján Janovčík 2019. július 26-án hunyt el, 86 éves korában.

Beáta Kačkošová a Erika Šrojtová
Fordította: FBÉ

TUDÓSÍTÁSOK |

ISTEN SOKKAL TÖBBET TUD ÉS AKAR ADNI

Óvodaátadások egyházunkban

Csillag óvoda és bölcsőde – Komárom

Ünnepélyes keretek között elsőként adták át június 30-án, a Komáromi Református Egyházközség Csillag óvodáját és bölcsődéjét. „Hálásak vagyunk az élet Istenének, aki gyermekeket és távlatokat ad nekünk, hogy nevelhessük őket ősi kultúránk és anyanyelvünk alapján Isten dicséretére, a keresztyén értékekre” – jelentette ki Fazekas László püspök, a komáromi gyülekezet lelkipásztora.

Az igehirdető, Balog Zoltán miniszterelnöki biztos felhívta a figyelmet arra, hogy Isten világában az anyag és a szellem nem egymás ellen van, a test és a lélek összetartozik: „De mondhatnánk azt is: jobban élni és szebben élni, magyarabban élni és keresztyényebben élni. Ezt kínálja nekünk itt Isten igéje. És ez bizony hit és kultúra. Hit és nevelés. Hit és oktatás. Az a tudás, az a szeretet, amit a gyerekeink megkapnak.” Grezsa István, a Kárpát-medencei Óvodafejlesztési program koordinálásáért felelős miniszteri biztos az átadást egy állomáshoz, határkőhöz hasonlította: „Ez egy állomás, ahol megpihenhetünk egy rövid ideig, hogy aztán újult erővel tudjunk előre haladni annak érdekében, hogy a magyarság szelvénye valahogy a jövőbe hasítson.”

„Isten sokkal többet tud és akar adni az ember számára, mint amit az ember megálmodhat.” – ezekkel

Szarvas László

a szavakkal kezdte Egyházunk óvodafejlesztési programjáról szóló beszámolóját Géresi Róbert püspökhelyettes. Emlékeztetett arra, hogy az első egyeztetéskor még 15 helyszínen jelezték óvoda vagy bölcsőde létrehozását, de mára már kéttucatra duzzadt ez a szám, s a programba bekapcsolódó egyházközségek mindegyike a maga fázisában halad a megvalósítás felé. Az átadón részt vett több közéleti szereplő, a város polgármestere is köszöntött mondott, majd az építkezés menetéről Fazekas László püspök tartott be-

számolót. Az ünnepség szeretetvendégséggel és a helyi ifjúsági zenekar szolgálattal ért véget.

Református óvoda – Martos

Ünnepi keretek között július 4-én adták át Martoson a református egyházközség új óvodáját és a felújított alsó tagozatos iskoláját.

Az ünnepség istentisztelettel kezdődött, amelyen Szénási Lilla lelkipásztor Mk 10, 13–16 alapján Jézus és a gyermekek kapcsolatáról szólt. „Ezekben az intézményekben természetessé válhat a gyermekek számára az, hogy az életüknek van egy oltalmazó gazdája, egy vezető pásztorja és egy szerető vigasztalója. Megtanulják, mit jelent igazi életet élni

Szarvas László

Fritz Beke Éva

magyar emberként, megtanulják nyelvünket, valamint őrizni, ápolni és tisztelni a keresztyén és népi hagyományainkat.” Szénási Szilárd, a komáromi egyházmegye esperese, a gyülekezet lelkipásztora

örömét fejezte ki, hogy megélhették ezt a napot. Rámutatott arra, hogy Isten segítségével nélkül minden emberi erőlködés és akarat kevés lett volna, de Vele minden akadályt áthidaltak, leküzdöttek és elér-

keztek a mai naphoz. Majd röviden felidézte a református óvoda indulásának és építésének történetét.

„Egy teljesen felújított iskola mellett egy teljesen új református óvodát avatunk fel. Ez is bizonyítja azt, hogy a felvidéki magyarság, s nyugodtan mondhatjuk azt, hogy az egész magyar nemzet, nemcsak múltban gondolkodik, a múltba réved, nemcsak a ma bajaival foglalkozik, hanem van jövője. Célokot fogalmaz meg, s a közös célok mentén pedig együttes erővel törekszik is. Ennek bizonyítéka az, hogy intézményeket építünk, avatunk, megújulnak az egyházi és világi intézményeink” – mondta Potápi Árpád János nemzetpolitikaért felelős államtitkár.

Az ünnepélyes szalagátvágás után az érdeklődők megtekinthették az óvoda épületét.

Iski Ibolya

ÉPÍTSÉTEK FEL A TEMPLOMOT, HOGY GYÖNYÖRKÖDJEM BENNE!

2019. június 29-én, szombaton hálaadó istentiszteletre került sor a Pozsonyi Református Egyházmegyéhez tartozó Bósi Református Egyházközség félig kész templomában.

A kinti hőség ellenére a tető alá került templomfalak között kellemes hűvös fogadta a híveket. Az alkalmat megtisztelte jelenlétével Görözdi Miklós, a Pozsonyi Református Egyházmegye főjegyzője, dr. Fenes Iván, Bős város polgármestere, a testvérgyülekezetek gondnokai, és dr. Tamás Gábor, tótvázsonyi református lelkipásztor, aki az igei szolgálatot végezte.

Az egybegyűlteket Oros Csaba, a bósi gyülekezet lelkipásztora köszöntötte, hálaadván az isteni gondviselésért. Hangsúlyozta, hogy bizonyára nagyon kedves lehet Isten előtt a templomuk építése, mert mindeddig megsegítette őket az Úr. Az alapkövetéle óta eltelt, szűk másfél év alatt nemcsak a falak épültek fel, de már tető alá is került Isten hajléka. Az

Fritz Beke Éva

igehirdető 2Sám 6,12–16; 20–23 alapján szólt a gyülekezethez: „Ahol Isten otthon van, ott a lelkekben is rend és békesség van! Ott jó élni. Ahol Isten háza áll, ott

olyan közösség lesz, ahol imádkozni lehet, ahol el lehet csendesedni ebben a zúgó világban.” Az igehirdetést követően Görözdi Miklós meghatódva emlékezett vissza a kezdetekre, amikor édesapja – a szomszéd településen, Patason szolgáló id. Görözdi Miklós – 25–30 évvel ezelőtt összegyűjtve a bósi reformátusokat megalapította a bósi gyülekezetet. Először a gyülekezeti teremért kellett megküzdeni, most viszont már templom épül.

A köszöntő szavak után a bósi gyülekezet csapata két énekkel szolgált, Nyári Ferenc kisváci gondnok, majd Fenes Iván polgármester köszöntötte a híveket.

Az ünnepi alkalom végén Oros Csaba lelkipásztor hálaadván Istennek, és az egység fontosságára hívta fel a figyelmet. A gyülekezet 90 éves tagjának köszöntése után közös fényképezésre került sor az épülő templom előtt. Majd az önkormányzat ebédre hívta a vendégeket, és a délután hajókirándulással fejeződött be.

FBÉ

JÖJJ, ITT AZ IDŐ, HOGY DICSÉRD!

Gyermektábor Nagysallón

2019. július 1–5. között került sor a Barsi Református Egyházmegye idei gyermektáborára. A táborozók számára (37 gyermek, 5 lelkész, 6 segítő) megszokottan a

nagysallói református gyülekezet adott helyet a volt iskola épületében és annak hatalmas udvarán. Az alkalom vezető igéje: „...légy példája a hívőknek beszédben,

magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban” (1 Tim 4,12).

Az előadásokra és csoportfoglalkozásokra délelőttönként került sor. A dél-

utáni sziesztát színes programok követték: játék, kézműves-foglalkozás, tábori olimpia, kincskeresés, táncház, arcfestés, zumba. Csütörtökön kirándultunk a garamszentgyörgyi tájházhoz, megnéztünk Hasznos Gyula bácsi házi állatait is, végül egy szusszanásra megálltunk a falu „Dínó parkjában”. Hosszú idő után, csütörtökön végre sor került a tábortűzre, ahol elénekeltük tábori énekeinket, megnéztük a csoportok előadásait, majd szaládét sütöttük. Esténként az illedelmes

viselkedés szabályait próbáltuk megtanulni: előadás, a Vuk c. rajzfilm és Écsi Gyöngyi mesemondása segítségével, aki bevonva a gyermekeket a mesébe, tanította őket a rendre, az engedelmességre, a kézcsókra és köszöntésre.

Meg vagyok győződve arról, hogy a szülők többsége a tőle telhető legjobbat és legtöbbet nyújtja gyermekének: „kincseket a földön”, melyek az életben majd jól jönnek. Mi a hét folyamán talentumaink szerint igyekeztünk a gyermekekkel a

legfőbb jót, a mennyei kincset megismertetni: „hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly, sem a rozsda nem emészti meg, és ahol a tolvajok nem ássák ki, és nem lopják el” (Mt 6,20).

Köszönet mindenkinek, aki aktívan kivette részét Isten országának építésében! A köszönet tehát az emberé, a hála és a dicsőség az Örökkévaló Istené!

Cs.M.

ISMÉT ISTEN SZABAD EGE ALATT

Mint minden évben, úgy az idén is (július 7.) a nyáreleji vásárnapok egyike a négy gyülekezet számára – Ipolypásztó, Garamsalló, Ipolybél és Zalaba – közös szabadtéri istentisztelet, családi nap alkalma volt.

A zalabai templom mögötti téren van a szabadtéri színpad, mely a polgármester-asszony jóvoltából évről-évre korszerűsödik, szépül. Ebben az idilli környezetben – fák, régi malom, és a Szikince patak ölelése – ültünk le a padokra, hogy Isten igéjét, annak üzenetét ezúttal Vadkerti Bálint teológus testvérünk tolmácsolásában hallgassuk meg. A pálfordulásról szóló igehirdetés igazi, Lélekkel és tüsszel teli biznyságtétel volt.

Míg az ebéd készült, s a zenészek hangoztak, a jelenlévők megtekinthették az egyházmegye életéről készített, erre az alkalomra elhozott vándorkiállítását. Sipos Dávid és Zsapka Attila koncertje igazi élmény volt, megzenésített verseikkel a szívünkhöz szóltak.

Ebéd után a Zalabán élő, ill. innét elszármazott 60 év fölöttiek találkozájára

került sor, ami ugyan nem egyházi rendezvény volt, de a lelkes is köszöntötte a találkozó résztvevőit. Zalabán egyébként nincs egyetlen olyan rendezvény sem, ahol ne igei bevezetővel, áhítattal kezdődne az alkalom, bárki is legyen a szervező.

Az alkalom anyagi háttérét elsősorban a Nyitra Megyei Önkormányzat biztosította. Ismét Isten szabad ege alatt voltunk, és ismét jó volt együtt lenni. Mindezt Istené a dicsőség!

Ambrus Erika

SZÚTORI HARANGOK ZÚGNAK A GOMBASZÖGI VÖLGYBEN

2019. július 20-án rendhagyó eseménynek voltak tanúi a Gombaszögi Nyári Tábor vendégei. Az ún. Bebek-kempingben, a hajdani pálos kolostor romjai közelében felállított harangláb két harangot kapott. Ezek a harangok néhány évtizeddel ezelőtt még a Gömöri Református Egyházmegyéhez tartozó Szútor településen szolgáltak. Most elértek utolsó állomásukra, ahol a nyári táborok idején, legalább egy alkalommal ökumenikus istentiszteletre hívatják majd a táborlakókat.

Nagy Ákos Róbert, a Gömöri Református

Szarvas László

TUDÓSÍTÁSOK

tus Egyházmegye esperese és Szarvas Erzsébet, a Rimajánosi Református Egyházközség lelkesítője, aki egyben a szűtori gyülekezet maradékának is gondját viseli, végezte a szentelés szolgálatát. Az esperes kissé meghatódva, de örömmel mondta el, hogy a szűtori templom harangjai majd két évtizedes hallgatás után itt fognak megszólalni először. „Azért került ide a harangláb, és lettek itt elhelyezve a harangok, hogy szóljanak, hívogassanak.

Mert a harangoknak nem az a küldetésük, hogy hallgassanak. Most, Isten kegyelméből ide kerültek, és talán majd a jövő értelmiségét hívogadják az Úrhoz.”

Az ünnepi alkalom kezdetén Orosz Örs köszöntötte a jelenlévőket, majd a harangok áthelyezésének körülményeit ismertette, és köszönetet mondott a református egyháznak, hogy a Gombaszögi Nyári Tábor határozatlan időre kölcsönkapta az egykori szűtori templom két harangját.

Szarvas Erzsébet imában kérte Isten mindent megszentelő kegyelmét, hogy „imádkozva adjuk át az Ő dicsősége hirdetésére ezt a két harangot, melyek az új haranglábban lettek elhelyezve.” Majd kérte Jézust Krisztust, cselekedje meg Szent Lelke által, hogy a harangok zengő hangja terelje a sokszor szétfutott nyárhoz hasonló Isten népét a hívők gyülekezetébe.

FBÉ

HATÁROKON ÁT, HATÁROK NÉLKÜL

A májusi Egységnap után megvalósult találkozó folytatásaként vendégül láttuk, és írtuk alá a testvérgyülekezeti szerződést az erdélyi Sáromagyarberkesz gyülekezetének vezetőivel.

Vendégeink július 26-án, pénteken érkeztek Ipolypásztóra, és három gyülekezetben –Ipolypásztó, Garamsalló, Zalaba –, családoknál voltak elszállásolva. Rövid pihenő után Garamsallón a tájház és parókia megtekintése után a templomban, imaközösségben adtuk hálát ezért a lehetőségért. Zsigmond István presbiter pedig bemutatta a falu, a gyülekezet és a templom történetét. Garamsalló a peszeki leánykáról híres, presbitereinknek helyezett borai vannak, így hát adott volt a borkóstoló a pincesoron, és a szabad ég alatt, megterített asztalnál vacsoráztunk.

Szombat délelőtt az oroszokai magánhadtörténelmi múzeumot néztük meg, s bár szakadt az eső, részt vettünk a zalabai Szikince Fesztiválon. A fesztivál hangula-

ta, pörgése, a színes forgatag mind-mind szebbé tették ezt a napot. A nap végén elcsendesedtünk egy imára, és elénekeltük nemzeti himnuszunkat.

Vasárnap, a közös istentiszteleti alkalmon sor került a testvérgyülekezeti szerződés aláírására: „Az Ipolypásztói-Garamsallói Református Társegyházköz-

ség és a Sáromagyarberkeszi Református Egyházközség e parancsolatnak engedelmeskedve (Nagy parancsolat, Mt 22,37–39) tanúbizonyságul – írásban hitelt adva – fogadjuk egymás gyülekezeteinek testvéri együvértartozását.”

Ambrus Erika

GÖMÖRI HEGYEKBŐL A DUNA PARTJÁRA

2019. július 28-án ünnepi istentiszteleten búcsúzott a Buza lelkész házaspár a rozsnyói gyülekezetétől. Kilenc évig szolgáltak Rozsnyón és a szórványokban (Csucsom, Krasznahorkaváralja, Sajóháza). Dr. Buza Zsolt már segédlelkészként – 2006 és 2008 között – szolgált a gyülekezetben. Kétévi komáromi kitérő után, 2010-ben egyházközségünk meghívta őt a megüresedett lelképásztori állásra. Ekkor már ketten jöttek hitvestársával, Arankával együtt. Elosztották egymás között a sokrétű szolgálatot. Hosszan lehetne sorolni, mi mindent végeztek a templomi szolgálaton kívül, így csak néhányat említek: szolgálat az idősek otthonában, iskolai áhítatok,

hittanórák, konfirmációra való felkészítés, nyári táborok, idősek adventje és böjtje úrvacsoraosztással egybekötve, előadások, evangelizációs alkalmak, javítási és felújítási munkák, építkezések – ezek mind-mind lelkiismeretes munkát, teljes odaadást igényeltek. Gyülekezetünk nagyra becsülte munkájukat, nagy tisztelettel és hálaadással köszöni ezt meg nekik.

Miután meghívást kaptak a pozsonyi gyülekezetbe, úgy döntöttek, engedelmeskednek Isten hívásának. Dr. Buza Zsolt Miután kiállták a próbát című könyvében feldolgozta és összefoglalta egyházközségünk „nagyjai” munkásságának történetét, s ezt a könyvet 400 példányban

kinyomtatva, név szerint ajándékozta gyülekezetünk tagjainak. Maradandó emlék lesz tőlük a templomunkban ékeskedő zászló, de emlegetni fogjuk őket szalonnasütésnél, közösségi munkáknál, összejöveteleken. Gyülekezetünk a rozsnyói hegyeket megőrkítő festménnyel ajándékozta meg elköszönő lelképásztorait, s kívánjuk, tekintsenek a hegyekre, mert a segítség az Úrtól jön.

Dániel könyve 12. fejezetének 3. versével búcsúzunk tőlük: „Az értelmesek fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.”

Mixtaj Johanna

ZENÉS DICSŐÍTÉS

Debrecenben szolgált a Dics-Action

Félcse Norbert

„Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki bámulatos dolgokat művel a földön” (Zsolt 46,9).

Debrecenben július 23–27. között újra a református ifjúsági fesztiválé volt a főszerep, ami több mint kétezer résztvevővel kezdődött el.

A kilencedik alkalommal megrendezett Kárpát-medencei református fiatalok találkozóján – azaz a Csillagponton – részt vett a Révkomáromi Református Egyház-köztség dicsőítő csapata is, a Dics-Action.

A Csillagpontnak fontos része a dicsőítő zene és a keresztyén könnyűzene, így idén a minőségi keresztyén zenekarok számára meghirdettek egy tehetségkutatót Üstökös névvel, melyen a Dics-Action is részt vett. Isten áldásával és a közönség szeretetének köszönhetően a zenekarunk is helyet kapott a református ifjúsági fesztiválon.

Az ifjúsági találkozó idei témája a „Körbevesz” elnevezést kapta, ami arra

buzdította a 14 és 35 év közötti korosztályt, hogy gondolkodjanak el, miként tudják úgy alakítani a világot, hogy az egyre jobban hasonlítson Isten országára, hogy hogyan vesz minket körbe Isten szeretete akkor is, ha még soha nem éreztük, vagy még nem ismertük fel. Továbbá az idei téma arra is felhívta a figyelmet, hogy nem csupán a materialista világ vesz minket körül, hanem Isten ott van körülöttünk, bárhová is megyünk.

Délelőtt lelkiekben épülhettek a résztvevők és a fellépők; délután kulturális, dicsőítő, sport- és közéleti programok; este áhítatok, ill. könnyűzenei rendezvények színesítették a találkozót. A Károli-csarnok színpadán dob, akusztikus gitár, elektromos gitár, basszusgitár, zongora alkották a hangszeres palettát két énekes támogatásával zenekarunkban. A dicsőítő és hálaadó énekek, zsoltárok között elmélkedések, imák is elhangoztak a több mint egy órás szolgálat alatt. A Dics-Action célja volt a hallgatóság szívét boldogsággal és reménységgel megtölteni, a zene által közelebb hozni őket Istenhez.

Olláry Andrea

TÍZ ÉVE TUDOM, HOGY ŐKET IS SZERETI AZ ISTEN!

Nem tudok más címet adni, így, a nyári missziós táboraink végeztével, de az előkészületek alkalmával is csak ezt tudtam volna írni. Bennünket is szeret az Isten! Őket, bennünket. Krisztusban mindannyian egyek vagyunk.

Az idei gyermek és ifjúsági táborok valahogy sok támadást szenvedtek el. Szóval, valamit jól csinálunk! Vagy mégsem?! Az önvizsgálat sosem árt. Több megfáradás és kritika jött össze a táborok elejére semmint azt emberileg el lehetne viselni. Nem, nem a támogatottság a kérdés, inkább az elhívás, a lelkület, a szándék. Imanappal kezdtük a táborosorozatunkat, s már ott érezhető volt, hogy valami nem jó, nem elég. Belső támadások értek, amit aztán „derékbeállítás” és infúziók követték – legalábbis nálam. De az Úr miután megsebez, be is kötöz, és minden konfliktusból erősebben szálltam ki. Több szolgatárs mondta, hogy sokat vállalok, miért harcolok ezekért a táborokért ennyit?! De hisz

ennek van értelme: Mikor igazán sok időt tud az ember köztük tölteni, mikor nem csak jönnek-mennek, hanem kérdeznek és kérdezhetek. Mikor mesélünk egymásnak, s a többiek is titkokat árulnak el, hogy segíthessünk. Mikor éjjel együtt játszunk, nevetünk, sírunk és imádkozunk.

Szeretnénk évről évre jobbat, többet, színvonalasabbat, méltóbbat adni. Illene felsorolni a drága imaharcosokat, akik hordozzák a szolgálatunkat. De félek, kihagynék valakit, s ők úgysem a hírnévre hajtanak. Összesen 125–130 cigány és nem cigány fiatal és gyereket táboroztattunk idén. S ezek csak azok a táborok, amikben szolgáltam, de vannak cigány fiatalok a misszióban Nagybalogon, Szalócon és még sok imában hordozott, de el nem ért helyszínen: táborban, hittanórán, bibliaórán, ahol a lelkész testvérek hirdetik az igét a gyermekek közt. Idén is volt KOEN-táborunk, és józsefes, kettő is.

A zene szárnyán Nagykaposon

A Nagykaposi Református Gyülekezet és a Cantabile kamarakórus 2019. augusztus 5–8. között énekkari összpontosítást szervezett a református központban a vásárosnaményi Iványi Tamás karnagy vezetésével. Haydn, Mozart, Bárdos, Kodály művein kívül ifjúsági énekekkel és spirituálékkal is bővítették repertoárjukat a kórustagok. A szakmai fejlődésen túl a résztvevők megélhették az összpontosítás közösségmegtartó erejét is. A 23 tagból álló kórus a nagykaposi református templomban, istentisztelet keretén belül énekelte el a megtanult műveket. Soli Deo Gloria!

BZS

A bátorkeszi táborát a medencében való pancsolás tette a gyerekek számára különlegessé. Ők nem igazán engedhetik meg maguknak, hogy strandolni menjenek a családdal. Legfeljebb a közeli tóra. A fogadtatás a táborban most is szeretetteljes volt. A munkatársak ismét kitétek magukért, hogy maradandó legyen a tör-

ténet, az ige. A komáromi Dics-Action ifizenekar is eljött, hogy együtt dicsérjük Őt. Körbevett a tábor, és fölemelt kézzel a legapróbb is együtt imádkozott Mórocz Zsoltival.

Csatán már harmadszor rendeztünk tábor, ahol nagy élmény az együttlét, mivel közösen tanul felnőtt és gyermek. Olyan, mintha kétszer tartana az ember

tábort, mert a cigányház vezetői a tábor előtt olvasák át, tanulják meg a történetet. Sok esetben először találkoznak az adott igeszakasszal. Jó velük együtt dolgozni. Hálás vagyok értük. A tábor egy nagy vacsorával zártuk, ahol Jézus

mindannyiunknak helyet készített.

Pálfalán is – ahol második alkalommal volt tábor – József története és sok-sok angyali arc várt – a képek magukért beszélnek. A szülők többsége meg sem jelent a záró alkalmon, de aki eljött, annak fontos volt, hogy ott legyen. Az adakozásoknak köszönhetően az idén sok finomságot etünk és ittunk. Jó volt látni a munkatár-

sak fejlődését és a cigány szülők segítő-készségét.

Az ifis tábor majdnem „bedőlt”, de az evangelizátor személye megnyugtató. Tartottam attól, hogy a táborok közötti idő kevés, hiszen annyi mindent elő kellett készíteni. De voltak, akik imádságban hordozták, és én rájuk hagyatkoztam. Szabó András nyugalmazott esperes egy kérdést hozott egyenesen a szívekbe: Akarsz-e meggyógyulni? És felismerések, személyes vallomások, rádöbbenések törttek a felszínre. Esténként pedig lelkipásztorok tettek bizonyosságot a fiataloknak. Különösen nagy öröm volt számomra, hogy ennyi lelkész tisztelt meg bennünket a jelenlétével.

Hiszem, hogy sok sebet gyógyított be az Úr, sok minden állt helyre. Egy biztos: Isten ott volt köztünk. „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk” (Zsolt 68,20).

Tóth Zsuzsanna

A Pátria rádió református műsorai

- Szeptember 22-én, 7.05-kor a Világosságban Orémus Zoltán esperes, a kassai magyar gyülekezet lelkipásztora az orosz-lánok vermébe került Dániel szabadulásának történetét osztja meg a hallgatókkal.
- Október 6-án a Világosság 7.05-kor kezdődő műsorában Csoma László deregnyői lelkipásztor a világbirodalmakról szóló látomást hozza közelebb a hallgatókhoz.
- Október 20-án, a 7.05-kor kezdődő Világosságban Milen Marcel rimaszécsi lel-

kipásztor egy kos és egy bak küzdelméről szóló látomást fejt ki az ige hirdetésében.

- November 3-án a Világosság egyházi műsorban 7.05-kor Fazekas Ágnes tornaljai lelkipásztor Dániel bűnvalló imádságának az üzenetéről szól a hallgatókhoz.
- Október 6-án a Világosság 7.05-kor kezdődő műsorában Csoma László deregnyői lelkipásztor a világbirodalmakról szóló látomást hozza közelebb a hallgatók számára.

A műsor szerkesztője Iski Ibolya.

A Világosság egyházi műsort másnap, hétfőn 13.05 órakor megismétlik, illetve meghallgatható a Sola rádió honlapján: <http://www.refradio.eu/radio/sola/vilagosság>

Kedves Olvasó!

2019. október 20 – 26. között kirándulást szerveznek, melynek célja a reformáció nevezetes helyszíneinek meglátogatása Németországban és Svájcban. Az érdeklődő eljuthat Augsburg, Bretten, Speyer, Worms, Genf, Lausanne, Lucerne és Konstanz városába. A felfedező úton Martin Zátka evangélikus lelkész lesz az idegenvezető.

A kirándulás költsége: 420,-EUR – az összeg magába foglalja a légkondicionált autóbusszal történő utazás díját és a 2-3 ágyas szobákban való elszállásolást reggelivel együtt. Az autóbusszal a felszállás a Kassa – Eperjes (Prešov) – Svábfalva (Švábovce) – Poprád – Liptószentmiklós (Liptovský Mikuláš) – Rózsahegy (Ružomberok) útvonalon lehetséges.

Jelentkezni lehet a 055 7287 701 és 055 7287 702 telefonszámokon vagy az idegenvezetőnél: 0918 145 505, e-mail: misijnezajzdy@gmail.com

Közlemény

Olvasóink szíves elnézését kérjük, hogy lapunk április-májusi számának Olvasólámpa rovatában technikai hiba miatt az előző havi könyvismertető címe maradt az Együtt a hit útján cím helyett. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

KÁLVINISTA SZEMLE

A Szlovákiai Református Keresztény Egyház hivatalos lapja. A kiadó címe: Jókai u. 34., 945 01 Komárno. Cégbejegyzési szám: 00179191 Megjelenik havonta.

Főszerkesztő: Fazekas László
Szerkesztő: Fritz Beke Éva
Előfizethető a református lelkészi hivatalokban és a szerkesztőség címén. Előfizetési díj: egy (kalendáriumi) évre 4,20 euró.

A lapterjesztést a szerkesztőség végzi: Jókai u. 34., 945 01 Komárno.

E-mail: ks90kh@gmail.com
Telefon: 035/3212 106

A kéziratokat nem őrizzük meg, nem küldjük vissza, rövidítésük és szerkesztésük jogát fenntartjuk.

Nyomdai előkészítés: Szarvas László
Nyomja: Reproffset, Dunaszerdahely
ISSN: 1335-7298

Nyilvántartási szám: EV 3628/09